

Kuuromykkäin Lehti.

N° 10.

Lokakuulla 1901.

6:s vuosik.

Tilaushinta:

1 mk. 50 p: vuodelta.

Toimittajat:

I. Savolainen. K. Reponen.

Käsky tehdä työtä.

Me luemme Raamatussa Paavalin toisessa epistolassa Tessaloonikkalaisille 3 luvun 10:ssä värssyssä: *Jos ei joku tahdo työtä tehdä, ei hänen pidä syömänkään.*

Ihminen voi tehdä joko ruumiillista tahi henkistä työtä. Käsiyöläiset ja palvelijat tekevät työtä käsillään eli he tekevät ruumiillista työtä, jota vastoin papit, opettajat, lääkärit y. m. tekevät työtä hengellään eli ajatuksellaan. Henkinen työ on useimmiten vaikeampaa ja rasittavampaa kuin ruumiillinen työ. Sentähden ovat tavallisesti ne ihmiset, jotka tekevät ruumiillista työtä, usein terveempiä ja voimakkaampia kuin ne, jotka tekevät henkistä työtä. Pakanat pitävät työtä häpeänä ja löytyy heidän mielestään ainoastaan kahdenlaisia ihmisiä, nimittäin: herroja ja orjia eli työntekijöitä.

Vapahtajamme on pyhittänyt työn esimerkillään. Hänen kasvatti-isänsä Joosef oli puuseppä ja itse hän teki työtä koko elämänsä ajan. Vertauksessaan työmiehistä viinamäessä sanoo Jeesus, että ihmisen pitää

tehdä työtä voittaaksensa autuuden. Suuret, etevät miehet eivät hävenneet tehdä työtä. Työ ei halvenna ihmistä, päinvastoin me kunnioitamme sitä ihmistä, joka työllä ansaitsee ruokansa ja vaatteensa. Ylpeys ja huonot tavat, juoppous, epärehellisyys, laiskuus ja varkaus sitä vastoin halventavat ihmisen. Palvelijan ja palvelijattaren toimi on kunniallista. Jos me palvelemme ihmistä Jumalan tahdon mukaan, niin me palvelemme myös Jumalaa samalla. Ennen syntiinlankeemista ei ihmisten tarvinnut tehdä työtä. Työ ei ollut heille raskittavaa, vaan huvittavaa. Kun Aadam ja Eeva olivat langenneet syntiin, sanoi Jumala heille (Moos. 3: 19): sinun pitää otsasi hiessä syödä leipää, kunnes sinä taas tulet maaksi. Jokaisen ihmisen, joka vaan on terve, täytyy siis tehdä työtä. Kaikilla ihmisillä on perisynti, sentähden meidän kaikkien täytyy katua ja tehdä työtä. Jumala pakottaa meitä tekemään työtä. Hän on määrännyt, ettei vilja kasva peltoon, jos eivät ihmiset kynnä, kylvä ja karhitse sitä. Jos ihmiset eivät tekisi työtä, niin heidän täytyisi kuolla nälkään. Sentähden pitää myös rikasten ihmisten tehdä työtä. Kerran kysyttiin eräältä rikkaalta mieheltä, minkätähden hän teki niin ahkerasti työtä, vaikka hänellä oli paljon rahaa? Mies vastasi: Jumala ei ole antanut turhaan minulle käsiä. Löytyy paljon sellaisia ihmisiä, jotka eivät voi tehdä työtä, vaikka he tahtoisivat. Sellaisia ovat vanhat, sairaat ja kipeät ihmiset. Sentähden Paavali ei sano „joka ei tee työtä“ van „joka ei tahdo tehdä työtä“. Ihminen on luotu tekemään työtä. Siihen antavat eläimet, niinkuin muurahaiset ja mehiläiset meille kauniin esimerkin.

Mutta mitä työtä ihmisten etupäässä pitää tehdä? Hänen pitää tehdä kaikkia töitä, joita hän vaan voi tehdä. Ihmisten keskuudessa on eri säätyjä: pappissääty, porvarissääty, käsityöläisiä, talonpoikia eli maanviljelijöitä. Jumala on määrännyt jokaisen ihmisen tekemään työtä, jotakin työtä. Hän on antanut papille halua ja tahtoa sekä taipumusta saarnaamaan, opettajalle opettamaan, lääkärille parantamaan ja hoitamaan sairaita, suutarille ompelemaan kenkiä, muurarille tekemään uunia, maanviljelijälle viljelemään maata. Ihmisellä on oma halu ja taipumus johonkin työhön ja sitä taipumusta pitää hänen seurata. Jos sinulla on halua suutarin työhön, mutta sinä rupeat sepäksi, niin sinusta ei tule milloinkaan hyvä seppä. Sentähden ei vanhempien pidä koskaan pakoittaa lastaan senlaiseen työhön, johon lapsella ei ole halua. Jos Jumala on antanut sinulle jonkun työn, niin pitää sinun muistaa, että Jumala tahtoo että sinä teet sitä työtä ja sinun pitää koettaa hyvin ja uskollisesti tehdä työtä.

Jos me hyvin ja tunnollisesti täytämme työmme ja velvollisuutemme, niin kelpaamme me Jumalalle, mutta jos me olemme laiskat työssämme, niin me emme kelpaa Jumalalle. Ja jos me tahdomme ja koetamme hyvin tehdä työmme, niin työ onnistuu, vaikka usein perkele vielettelee meitä laiskuuteen työssä ja syntiin.

Työtä tehdessämme pitää meidän usein ajatella Jumalaa. Ennenkuin alamme työmme, pitää meidän rukoilla, että Jumala siunaisi työmme. Jos me rukouksemme Jumalalta siunausta työllemme, niin työstämme tulee hyvä ja se onnistuu. Se ihminen, joka rukouksetta menee työhön, on samanlainen kuin puunhakkaaja,

joka menee hakkaamaan puita ja jättää kirveensä kotiin. Apostoli Paavali sanoo, että meidän pitää tehdä työmme hyvässä tarkoituksessa. Hän kirjoittaa 1 Kor. 10: 31: jos te syötte eli juotte, eli mitä te teette, niin tehkää kaikki Jumalan kunniaksi. Me ajattelemme siis alkaessamme työmme: Jumalan nimeen. Jos me esimerkiksi kirjoitamme taululle eli paperille 10 nollaa, niin ei niillä ole mitään arvoa. Samalla tavalla on meidän työmme. Se on myös arvoton, jos emme saa siunausta Jumalalta. Meidän pitää siis alkaessamme työmme ja työtä tehdessämme rukoilla Jumalaa ja pyytää häneltä apua. Sentähden sanotaan: *rukoile ja tee työtä.*

Jumala antaa meille työstämme maallisen ja ijankaikkisen palkinnon. Maallinen palkinto on raha, jolla me voimme ostaa itselemme ruokaa ja vaatteita. Maallinen palkinto on myös *onni ja tyytyväisyys*. Mutta monet ihmiset ajattelevat vaan maallista palkintoa eli rahaa ja ansiota työstänsä. Me emme saa kumminkaan tehdä työtä saadaksemme vaan rahaa. Meidän pitää myös ajatella sitä palkintoa, jonka Jumala antaa meille ijankaikkisesti. Sitä pitää meidän toivoa ja rukoilla. Laiskalla työmiehellä on ikävä työssänsä, ahkera on iloinen ja tyytyväinen. Hän voi myös hankkia itselleen hyvän toimeentulon. Kun mehiläiset kesällä ahkerasti tekevät työtä: on heillä ruokaa myös talveksi. Ahkeruus tuottaa kunnia ja leipää, laiskuus häpeää ja puutetta ja kurjuutta. Mutta työ tuottaa myös ijankaikkisen palkan, sillä Vapahtaja sanoo Luuk. 10: 7: *työmies on palkkansa ansiollinen* ja apostoli Paavali sanoo 1 Kor. 3: 8: *kumpikin saa palkkansa työnsä jälkeen*. Jos me olemme laiskat, emmekä viitsi tehdä työtä, jos me emme rukoile siunausta työllemme Jumalalta, niin me teemme syntiä.

Aamulaulu.

Loi sinitaivaan Jumala,
Loi ruohot vihreät,
Loi kukat sulotuokuiset
Ja kauniit, pirteät,
Loi auringon ja tähdet hän
Ylhäällä taivaalla. —
Oi, miten kiitollinen mä
Oon hälle kaikesta!

Loi veden juodaksemme hän
Loi kalat Ahtolan,*)
Loi puut hän hedelmälliset. —
Oi, häntä rakastan!
Vaan mitä minä hänelle
Voin antaa kaikesta?
Sen, että pahaa kammoksun
Ja teen vaan parasta.

*) Jokea, järveä ja merta sanotaan Ahtolaksi.

Ensimmäiset paperintekijät.

Oletko sinä nähnyt ampiaisen pesää? Jos et ole nähnyt niin lähde tutkimaan sitä minun kanssani. Se on tehty vaalean harmaasta aineesta, joka näyttää ja tuntuu hyvin ohuelta paperilta. Sitten vasta opittiin valmistamaan paperia, kun tarkastettiin, miten ampiainen teki pesänsä.

Suuri mies luki akkunan ääressä aikaisena kevät-aamuna. Silloin lensi ampiainen akkunalle. Se alkoi jyrsiä akkunanpuutteita. Miestä huvitti saada tietää mitä se teki, ja niin hän tarkasteli sitä. Se kiskoï akkunan puutteesta pieniä puun palasia, ei hiusta paksumpia, ei paria millimetriä pitempiä. Nämä pienet puupalaset se keräsi palloiksi jaloillaan. Kun pallo oli niin suuri kuin se voi kantaa, lensi se kotiinsa metsään. Mies nähtyään mihin se meni, lähti hän sen jälkeen. Etsittyään vähän aikaa, löysikin hän puun oksan, johon ampiainen oli perustanut kotinsa.

Hän katseli ampiaisen työtä ja oppi monta huvittavaa asiaa.

Ampiainen päällysti puunsäikeet suustansa valuvalla, tahmealla nesteellä ja muodosti siten puuromaista ainetta.

Sen se levitti kivelle tai muulle sileälle pinnalle. Sen jälkeen se käveli edestakaisin puurolla siksi kunnes kaikki kosteus oli puristettu siitä ja säikeet tarttuneet toisiinsa.

Ampiaisella oli nyt pala paperia, joka oli melkein yhtä ohutta kuin silkkipaperi.

Ampiaiselta menee pitkä aika ennenkuin se saa tarpeeksi paperia pesänsä rakennukseen, mutta se jatkaa työtään siksi kunnes koti on valmis.

Herhiläiset valmistavat paperia melkein samalla tavalla. Herhiläisten tekemä paperi on kuitenkin paljoa paksumpaa ja kestävämpää kuin ampiainen.

Älä suutu jos herhiläinen ja ampiainen pistääkin sinua, silloin kuin sinä yrität hävittää sen pesää, jonka rakentamiseen niiltä on mennyt niin pitkä aika. Emme mekään ole mielissämme kun vahvempi tahtoo hävittää meidän kotimme ja meidän kaikki rakennuksemme.

Ihminen on oppinut paljon eläimiltä. Moni keksintö on tulos mykkien eläinten huolellisesta tarkastelemisesta. Eläimet eivät erehdy, mutta ne eivät edisty harjoituksen kauttakaan. Linnun ensimmäinen pesä on rakennettu yhtä hyvin kuin myöhemmätkin. Mitä eläimet tekevät, tekevät ne sen juuri sellaiseksi kuin tahtovat.

Vesipisaran matka.

Seuratkaamme vesipisaraa sen matkalla mäen huipulta mereen.

Vesipisara putosi pilvestä, kun sadekuuro keväällä kulki ohitse. Niinpian kuin pisara oli tointunut sysäyksestä, minkä kalliolle putoaminen vaikutti, katseli se ympärilleen mihin se oli tullut. Se huomasi joutuneensa korkean vuoren huipulle.

Se näki korkeita, kauniita mäntyjä huojuvan tuulella. Se näki kotkan lentelevän ylpeänä ja terävillä silmillänsä tähtäävän alas ja vaanivan saalista.

Vesipisara yhdistyi toisiin pilvistä pudonneisiin pisaroihin ja vierähti pian vuorelta ja lähti matkalleen.

Eteenpäin ne menivät, alas korkeata kalliota pikku virtana liristen rattoisaa lauluun.

Pilvet olivat jo ohitse, aurinko paistoi kirkkaasti. Pikkupisararat säteilivät auringon paisteessa.

Vesipisararat olivat seuraa rakastavaisia eivätkä halunneet olla yksin. Ne yhtyivät toisiin pisaroihin ja pian muodostui vuoripuro.

Toiset pisarat eivät unhoittaneet lintuja eikä kukkia, vaikka olivatkin kiireisiä yhtymään veljiinsä. Kauti linnut tulivat purolle kostuttamaan laulukurkkuansa. Kasvien juuret imivät useita pisaroita ja kukat kumarisivat päätään kiitokseksi.

Alas vierivät toiset pisarat yli kivien ja pudoten korkealta kalliolta sievässä vesiputouksessa. Sitten ne levähtivät hetkisen yli kumartuneiden kukkien alla.

Kun ne saapuivat vuoren juurelle, yhdistyi niihin monta muuta purosta ja pian purjehti pisaramme suuressa virrassa.

Halki metsien ne kulkivat sädehtien, milloin auringon säde pääsi paistamaan kattona olevien oksien lomitse. Sitten ne tulivat avoimelle paikalle. Ne kulkivat vihannoivan niityn halki ja sillan alitse, jolla istui poika ja vilvoitteli auringon polttamia jalkojansa virkistävässä vedessä.

Pikku virran äyräät etenivät toisistaan enemmän

ja enemmän ja pisarat näkyivät kilpailevan keskenään, ken ensinnä saavuttaisi joen alhaalla laaksossa.

Yli toisiensa ne juoksivat, muutamat pärskyivät rantaa vastaan, jossa janoiset kukat vangitsivat ne.

Viimein ne pääsivät virtaan. Miten iloisilta ne tunsivat itsensä! Nyt ne hyödyttävät enemmän ihmistä. Ne kantavat hänen venettänsä ja pyörittävät hänen myllyänsä.

Sillä aikaa kun suuri vesipyörä singahutteli kauas toisia pisaroita, putosivat toiset sulun yli ja loiskuivat kalliota vastaan vaahdoksi.

Yhtyen uudestaan, kulkivat ne virtaa alas sivuutaen hiljaiset kylät ja meluavat kaupungit.

Nyt kellui suurempia aluksia joella, jonka rannat olivat puolen kilometrin etäisyydellä toisistaan.

Ikäänkuin tietäen mihin olivat menossa, tulivat pisarat hyvin levottomiksi ja kohooutuivat pieniksi laineiksi, kukin koettaen ensiksi päästä silmäilemään mahtavaa merta, jonka äänen ne jo kuulivat.

Viimein yhdistyivät suolattomat vesipisararat suolaisiin veljiinsä meressä. Nyt ei enää ollut rauhallisia, levollisia hetkiä. Jokainen on hurjana ihastuksesta, jokainen koettaa synnyttää niin paljon melua kuin vesipisaralle on mahdollista.

Pisaramme tekee pian tuttavuutta kalalokkien kanssa, jotka lentelevät niin alhaalla ja kaarevaan että niiden siivet koskettavat vetä.

Eräänä lämpimänä päivänä kuu pisaramme leikki uusien ystäviensä kanssa, kosketti eräs auringon säde sitä ja kantoi sen utuna ylös pilviin.

Kun näet vesivirran, seisahdu hetkiseksi ja ajattele mistä pisarat tulevat ja mihin ne ovat menossa?

Eikö vesipisaralla ollut hupaisa matka? Olihan se. Me voimme paljon oppia pienien vesipisaroiden matkasta: jatka vähän päivä päivältä, tahdo aina parempaa ja suurempaa ja äläkä anna *minikäänlaisien* esteiden estää aikeitesi ja tarkoituksiesi toteutumista.

Pikku purot, virrat muodostavat,
Virrat yhdistyvät joiksi,
Eteenpäin taas joet kiiruhtavat
Yhdistyen valtamereksi.

Elämä myös pikku seikkailuista,
Muodostuu: on työtä, leikkiä,
Päivänpaistetta ja varjoisuutta
Vuorotellen päivä päivältä,
Siispä joka hetki vähän uutta
Oppikaamme me myös paremmuutta.

Havaintoja kuuromykistä veljistäni.

J. Pykäläinen.

Hyvät kuuromykät, kirjoitan teille. Lukuisat kuuromykät aikaisin aamulla valmistavat itseänsä rientääkseen ammattiin, mikä maatyöhön, mikä muihin töihin. Terveisiä teille! Mihin menette nyt? Seuratkaa vähän aikaa kirjettäni. Kerron yhdestä asiasta, jolla minä

tahtoisin hyödyttää onnettomia veljiäni. Tiedätte kyllä, että maassamme on niin paljon kuuromykkiä ja kaikki eivät ole koulua käyneet. Olen tavannut monta kuuromykkää pitäjissä kulkemassa repaleisissa vaatteissa. Annoin heille paperin ja kynän kehoittaen kirjoittamaan. Merkillä osottivat he, etteivät voineet kirjoittaa eikä lukea. Heidän viittomakielensä on rumaa ja toisenlaista kuin koulunkäyneillä. Toiset kuuromykät kulkevat kerjäten talosta taloon etsien leipäänsä. Moni kuuleva näkee kuuromykan, ei ymmärtänyt mitä puhui, ei säälinyt häntä, eikä tarjonnut mitään. Teki vaan pilkkaa hänestä ja härsytti ja kiusasi häntä. Useat hyväsydämiset vanhat säälivät, tarjoten leivän muruja eli pieniä leivän palasia, toiset suuria palasia kalan kanssa. Moni sääliväinen kutsui raukat kyökkiin aterialle. Antoivat hyvät eheät vaatteet, kenkiä y. m. Kuulevat pojat usein härsyttävät ja kiusaavat heitä. Viettelevät heitä kaikenlaiseen saastaisuuteen. Kun olin 6--7 vuoden vanha lapsi, olin oppinut varastamaan, valehtelemaan, pettämään ja muuta pahaa. Koulussa minua usein rangaistiin pahain tekojeni tähden. Usein rangaistiin minua viattomastikin, mutta olikin luonnollista, kun joku oli tehnyt rikoksen, ja hän ei sitä tunnustanut ja kun minua usein tavattiin rikoksesta, niin pantiin syy minun päälleni. Mutta rangaistukset tekivät hyvää: minä jätin pahat tapani. Kohdatessani kuuromykkiä veljiäni pahuuden tiellä, olen heitä neuvonut. Olen heitä käskenyt rukoilemaan Jumalaa suojelemaan kaikkea pahasta. Maailma on julma ja hirvuminen kiusaaja. Se kaataa monta onnellista Herran lasta pimeyden kuoppiin. Monen meidän on vaikea voittaa sen

kiusauksia. Meidän on vielä pahempi kuin kuulevain, kun meillä ei ole niin täydellisiä aseita, kuin kuulevilla.

Oma voimamme on heikko, mutta Herran sana on vahva. Johtaja, pastori E. J. K. Luoma piti kesällä kokouksen täällä Wiipurissa. Silloin täällä o'i paljon kuuromykkiä, vanhoja ja nuoria, kaupungista ja maalaiskunnista. Yhden kuuromykän nimeä ei tiedetty.

Kyseltiin häneltä. Hän ei voinut vastata. Ei ollut koskaan koulua käynyt. Myöhemmin sain tietää että nimensä on Juho Juvonen. Hän näytti murheellisen näköiseltä ja kurjalta. Vaatteensa olivat rikkiäiset ja likaiset, kengät vanhat ja niin rikki että varpaat näkyivät. Paita avonainen edestä, nappia ei ollut. Kasvoiltaan oli hän punakka. Rukoushuoneessa säälimme raukkaa Juho Juvosta. Hän eheän vanhan nutun ja puhtaan paidan antaakseni ne Juholle. Mutta en tavannut häntä enään rukoushuoneessa. Eräänä päivänä sanottiin minulle että hän on nähty juovuksissa; povessa ja taskussa väkijuomapulloja. Taas seisoesani yhtenä päivänä Katariinankadun varrella, katsellessani osakeyhtiökaupan akkunassa tavaroita, näin paljon ihmisiä kulkevan kadulla, joista eräs oli Juho Juvonen. Kysyin häneltä: „Mihin matka?“ Sanoi menevänsä rukoushuoneelle uskovaistenkokoukseen. Kävelin hänen kanssaan. Varoitin häntä juomasta ja pahentavaisesta elämästä. Muistutin hänelle Jumalan hyvyydestä ja rakkaudesta. Hän sanoi että eräs toinen kuuromykkä on vietelleyt häntä juoppouteen. Sama kuuromykkä on on vietelleyt monta muntakin kuuromykkää ja saattanut paljon pahaa aikaan. (Jatk.)

Kuu.

Ihanalla, hopealta hohtavalla kuulla, jota paljon rakastetaan, ei ole omaa valoansa.

Se riippuisi taivaalla suurena mustana pallona, jos ei ylevämielinen aurinko lähettäisi muutamia säteitänsä valaisemaan sitä, niin että se voi jakaa valoa toiselle osalle maapalloa sillä aikaa, kun aurinko valaisee toista osaa maasta.

Aurinko ja tähdet näkyvät aina samanlaisina, katsomme niitä milloin tahansa, mutta kuu muuttaa muotoansa alinomaa. Toisinaan se näyttää puoliympyrältä, vaan toisin ajoin se on kapean valokaaren tai suuren, pyöreän pallon näköinen. Nämä muutokset kuun ilmentymisessä vaikuttaa sen kiertäminen maan ympäri. Se tekee yhden sellaisen kierroksen vähää vähemmässä kuin 28 päivässä.

Kun kuu on aivan maan ja auringon välissä, ei se lähetä maalle ollenkaan valoa.

Auringon tavalla valaisee se ainoastaan puolta maapalloa kerrassaan. Toisinaan kun aurinko laskee toisella taivaan rannalla, kohoo kuu toisella maata valaisemaan.

Kauvan aikaa sitten kun ihmiset eivät tietäneet niin paljon kuusta kuin nyt, kerrottiin monta kummallista tarinaa pilkuista eli tummista kohdista, jotka ovat vaikuttaneet että puhutaan „miehestä kuussa“.

Saksalaiset uskoivat häntä mieheksi, joka sunnuntaina keräsi puita. Hän hakkasi halkotaakan ja kantoi

sitä selässään. Rangaistukseksi hän sai valita, joko tulla poltetuksi auringossa tai jäädytetyksi kuussa.

Hän valitsi jälkimäisen kohtalon ja vieläkin luullaan hänen värisevän ylhäällä kuussa.

Kansa, joka elää kaukana Samoa saarella, Isossa valtameressä, kutsuu näitä pilkkuja „naisiksi kuussa“.

He kertovat, että ankaran nälänhädän aikana nainen, joka takoi puupalanen alasimenaan, näki kuun nousevan. Hän luuli sitä suureksi leipäpuun hedelmäksi ja pyysi sitä putoamaan taivaalta, että hänen nälkään kuoleva lapsensa saisi syödä.

Mutta kuu vihastui niin, että tempaisi vaimon, vasaran ja lapsen ylös taivaalle elämään kanssansa. Ja siellä luulevat Samoalaiset heidän vielä olevan tänäkin päivänä. Samoalaiset ovat vielä pakanoita.

Muutamilla intiaanikansoilla on kummallinen satu kuun muodon muuttumisesta:

Kun kuu on pyöreä ja täysi, luullaan pahojen henkien kalvaavan (syödä) sitä, syöden joka yö aterian, kunnes kaikki on loppunut. Silloin tekee suuri henki uuden kuun. Mutta kun hän työstä väsyneenä käy lepäämään, uudistavat pahat henget tekonsa ja syövät kaikki. Tietysti nämät kaikki ovat pakanakansojen satuja.

Mutta emme mekään vielä tiedä ovatko kuun tummat paikat korkeita vuoria vai syviä laaksoja, joihin auringon säteet eivät ylety. Olkaamme kuitenkin iloisia, että elämme aikana, jolloin ihmiset ovat viisaampia ja parempia, ja jolloin ei enään kerrota perättömiä juttuja selitykseksi siihen mitä ei ymmäretä.

Pieniä tietoja.

— *Senaatti* on puolestaan nimittänyt Oulun kuuromykkäinkoulun johtajaksi Turun kuuromykkäinkoulun opettajan *K. E. Kahvan*.

— *Kysytään.* Täten saan kysyä missä on nyt kuuromykkä viilari Juho Juvosen työpaikka.

A. T.

— *Syyskuun 16 päivänä* purjehti kaksi henkilöä, mies ja vaimo Helsingin läheisyydessä. Vene kaatui, mutta eräs mies pelasti molemmat ihmiset, jotka vietiin poliisikonttoriin, jossa he saivat tarpeellista hoitoa. Mies oli kuuromykkä.

Ilmoituksia.

KIHLLOISSA

Johanna Josefina Peltola.

Alfred Karl Grönroos.

Ilmoituksia.

Kuuromyökkäin

Käsitöiden näyttely.

Kysymys panna toimeen kuuromyökkäin valmistamien käsitöiden näyttely, oli esillä Helsingin kuuromyökkäin yhdistyksen johtokunnan kokouksessa 8 päivänä syyskuuta. Päätettiin kehoittaa „Kuuromyökkäinlehdessä“ ja „Tidskrift för döfstumma“ niitä kuuromyökkäiä, jotka aikovat osaa ottaa näyttelyyn ja lähettää sinne käsitöitä, joita he itse ovat valmistaneet, *lokakuun kuluessa ilmoittamaan siitä Herra Fritz Hirnille, jonka osoite on: Herra Fritz Hirn, Helsinki, Antinkatu N:o 12.*

Tämä päätös tehtiin sentähden, että voitaisiin saada selville, josko niin paljon osanottajia ilmoittautuu että näyttelyä voitaisiin panna toimeen. Myös päätettiin, että sitten vasta kuin osanottajat ovat ilmoittautuneet, pyydettäisiin Senaatilta vapaamatkoja osaaottajille ja vapaata kuljetusta eli rahtia rautateillä näyttelyesineille.

Vast'edes, jos tarpeeksi osanottajia ilmoittautuu, ilmoitetaan kuuromyökkäin lehdissä, milloin näyttelyesineet ovat Helsinkiin lähetettävät.

Sisältö: Käsky tehdä työtä. — Aamulaulu (runo). — Ensimmäiset paperintekijät. — Vesipisaran matka. — Havainnot kuuromyökkäin veljistäni. Kirj. J. Pykäläinen. — Kuu. — Pieniä tietoja. — Ilmoitus.

MIKKELISSÄ

ALEKS. KASURISEN KIRJAPAINOSSA 1901.